

Coke uit Colombia

actieboek

MICH
NOOTEN

Coke uit Colombia

actieboek

Mich Nooten

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: mei 2022

Mich Nooten

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Hadassah de Boer

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8324-010-7

ISBN Paperback: 978-90-8324-011-4

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

In de kleine vergaderzaal op de dertiende verdieping van het 1PP, One Police Plaza, dat het hoofdkwartier was van het NYPD, het New York Police Department, dat gelegen was op Park Row in Civic Center, keek captain Mick Alberts zijn secretaresse Carol vermoeid aan. Ze was hem net komen vertellen dat hun sterdetective Harvey Mostert de beruchte en levensgevaarlijke Billy Joe Atwell midden in Manhattan had weten op te pakken, maar dat dat, zoals gebruikelijk, gepaard was gegaan met over de kop geslagen auto's, half ingestorte gebouwen en een in brand gevlogen tankstation en dat het ernaar uitzag dat de schade weer eens in de miljoenen liep.

'Bloody hell,' zuchtte Alberts.

'But he got him.'

'Sure he did.'

Ze keken elkaar aan. Dit was een bekend en terugkerend probleem. Wat deed je met een zich regelmatig misdragende superster? Er was al verschillende keren gesproken over ontslag, maar Harvey Mostert was een held in de stad en de publieke opinie zou zich tegen het departement keren. Gingen ze nou ook nog hun meest succesvolle detective ontslaan? Waar waren ze in jezusnaam mee bezig?

Alles was al geprobeerd Harvey enige terughoudendheid bij te brengen en zolang het

bij theorieën en simulatie bleef, ging dat prima, maar op het moment dat hij in de boze buitenwereld te maken kreeg met het echte werk, bleek hij weer niet te stuiten en ging hij door tot hij zijn doel bereikt had. Bijna altijd was dat de arrestatie van een crimineel kopstuk en bijna altijd hing dat gepaard met enorme schade.

'I don't know what to do with this guy,' zei Alberts en hij hief zijn handen in de lucht. *'Impossible to work with and we can't do without him at the same time. Let's put him behind a desk for a while. To calm down.'*

'Not a good idea,' sprak Carol. *'And you know it. What about the European exchange program, you told me about? No guns in Europe, no car chases, no Mafia. Harvey just needs to learn to be a little more European, you know.'*

Robert veerde op en keek Carol aan. Dat was helemaal geen slecht idee. En de familie van Harvey kwam toch oorspronkelijk daar ergens vandaan?

Zijn secretaresse raadde zijn gedachten, zoals wel vaker. *'His grandfather who raised him is Dutch, I believe,'* stelde ze.

'So Harvey speaks Dutch?'

'I don't know. He might.'

'Great idea, Carol. Let's find that out and make it happen. We are going to send Harvey to... what is the capital of Holland?'

'Isn't that Amsterdam?'

'Right. Of course. Let's send Harvey to Amsterdam for a while. Great idea.'

2.

'Zomer? Geen familie van 'de Lange', mag ik hopen?' De kersverse hoofdcommissaris van de Amsterdamse politie Cor Waterman grijsde naar de jonge vrouw die voor hem zat. 'Ik bedoel, omdat je zelf ook nogal een end bent.'

'Henk Zomer is mijn vader,' zei Suzan afgemeten.

De man tegenover haar schrok. 'O jezus. Sorry, ik bedoel, ik ging ervan uit dat eh... Ja nee, daar kijken we jou niet op aan natuurlijk.'

'Nee. Lijkt me ook niet nee.' Ze was het gewend dat mensen zenuwachtig werden als het over haar vader ging. Henk Zomer, bijgenaamd 'de Lange', was in zijn tijd een beruchte crimineel geweest, die op een paar kleine uitzonderingen in zijn jeugd na altijd uit handen van justitie had weten te blijven. Hij was verdacht geweest van inbraken, fraude en zelfs moord, maar of ze hadden hem gewoonweg jarenlang niet kunnen vinden of ze hadden nooit iets kunnen bewijzen. In de oude sfeer, toen de bendes van de Oost-Europeanen en de Marokkanen de hegemonie nog niet hadden overgenomen, was hij de grote man geweest die door iedereen gevreesd werd. Daarna verhardde het wereldje en werden de oude criminelen door de buitenwacht geromantiseerd. Bij de politie wisten ze natuurlijk wel beter. Destijds vielen er ook regelmatig doden

en waren er ook brute afrekeningen geweest in het criminele circuit.

‘Hij leeft nog wel?’

‘Zeker, maar hij is nu een oud mannetje geworden,’ glimlachte Suzan. ‘Hij is met pensioen, zoals hij zelf zegt. Dus terroriseert hij nu een soort luxe bejaardentehuis. Ik zie hem niet zo vaak. Een hele fijne, liefhebbende vader was het niet.’

‘Daar kan ik me iets bij voorstellen.’ Waterman stond op. ‘Zal ik een kopje koffie voor je laten komen, om mijn onhandige start mee goed te maken?’

‘Lekker. Cappuccino, als dat kan.’

‘Vast wel.’ Waterman opende de deur en zwaaide naar zijn secretaresse. ‘Zouden wij misschien twee cappuccino’s kunnen krijgen, Karin? Alsjeblieft? Als je tijd hebt?’

‘Luister. Ik denk dat we een nieuwe tijd tegemoet gaan. Een nieuwe, frisse wind steekt op. Niet voor niets hebben ze mij aangesteld als de nieuwe hoofdcommissaris, omdat ik nou eenmaal een andere insteek heb van het een en ander en dat is dus ook waarom jij nu hier bent. We hebben je cv bestudeerd en ook die van anderen en hebben voor jou gekozen.’

Suzan knikte en wachtte af.

‘Vroeger had je eigenlijk twee stromingen,’ vervolgde Waterman. ‘De ijzervreters en de theedrinkers, zeg maar. Je had de dienders die het gewoon regelden allemaal en die er niet voor terugschrokken om iemand te chanteren met iets

of in de verhoorkamer ook weleens per ongeluk een flinke beuk te geven, en je had de softies, die met zweet in hun handen informeerden naar de kansarme jeugd van de verdachte. Twee methodes. Je snapt wat ik bedoel.'

'Uiteraard.'

'Dat gaat nu anders worden. Ik bedoel, kijk naar Denemarken, politiek gesproken: een linkse regering met een keihard immigratiebeleid. Dat is de nieuwe tijd, naar mijn idee: stevig maar empathisch. Mannelijk en vrouwelijk tegelijk. Grenzen zijn aan het vervagen en we gaan samenwerken: man-vrouw, links-rechts, maar ook werkgever-werknemer. We zijn gelijkwaardiger aan het worden. En dat geldt naar mijn idee ook voor de relatie tussen degene die de wet overtreedt en de handhaver ervan. Snap je?'

'Zeker.'

De deur ging open, de secretaresse kwam binnen met een klein dienblad met twee cappuccino's erop en zette het op het bureau.

'Dank je zeer, Karin. Erg bedankt.'

Het meisje knikte kort en vertrok weer.

'Normaal gesproken haal ik mijn eigen koffie,' zei Waterman, 'maar Karin en ik zijn overeengekomen dat zij het doet als ik een gast heb. Anders zit die een tijdje alleen hier en dat is ook niet beleefd.'

'Gelukkig maar,' glimlachte Suzan. 'Ik dacht ook al: wat een dictator. Zomaar iemand koffie voor je laten halen.'

De nieuwe hoofdcommissaris keek haar even glazig aan. De ironie ontging hem, zo te zien.

‘Waar het om gaat,’ vervolgde hij toen maar snel, ‘is dat we een stevig no-nonsensebeleid willen met ook alle aandacht voor het geestelijk welzijn en de mentale gesteldheid van alle betrokkenen. Dus we grijpen in, maar we praten ook. En dat kan ook niet anders, in deze tijd van Woke, MeToo, PTSS, de social media, noem maar op. Ook de politie wordt tegenwoordig verantwoordelijk gehouden voor zowel het resultaat als de manier waarop dat behaald wordt. Er waait een nieuwe, frisse wind.’

Suzan nam een slok van haar koffie. Strikt genomen was het inderdaad een cappuccino, maar hij was niet te zuipen. Sommige tradities gingen nou eenmaal nooit verloren.

‘Dus kwamen we bij jou uit. Opgeleid op de academie en verder geleerd. Petje af. Je bent iemand van ons en je bent van deze tijd. Een sterke vrouw, maar ook iemand met compassie en inlevingsvermogen. Als traumatherapeut ben je gespecialiseerd in mentale bijstand en geestelijk welzijn, maar je bent ook een geboren Jordanees, dus je kent de stad en de mensen. En je weet van het leven op straat. Toch?’

‘Zeker. Ik ben opgevoed op straat. Thuis was niks te halen, wat dat betreft.’

‘Precies. En je bent dus een vrouw. We hebben vrouwen en empathie nodig hier, omdat er een andere sfeer moet komen. De haantjes en de macho’s hebben het niet meer voor het zeggen, maar ook het theedrinken moet met zijn tijd mee. Geen slap gesnotter, maar doelgericht. Het gaat om resultaat voor de maatschappij. Doel is

de criminaliteit omlaag brengen en in dat traject willen we samenwerken met de criminaliteit. Begrijp je wat ik bedoel?’

‘Ik begrijp het,’ zei Suzan Zomer.

‘We willen jou als een soort vliegende keep in het corps. Om mee te beginnen. Om te kijken hoe dat gaat en wat dat oplevert. Dus, als er iets is waarbij ook gekeken moet worden naar motieven, gevoeligheden en relaties tussen mensen, sturen we jou erop af. Wat ik zei: trauma’s en PTSS bij dienders, maar ook bij de criminelen met wie we te maken hebben. En we willen je dus in kunnen zetten bij ingewikkelde kwesties rond Woke en MeToo. Want dat kunnen we zelf niet, is gebleken. De wereld is ingewikkeld aan het worden en we hebben iemand nodig die ons helpt het goed te doen. We willen het graag goed doen, maar iemand moet ons zeggen hoe.’

‘Oké.’ Suzan dronk van haar koffie. ‘Klinkt goed.’

Omdat de man tegenover haar er opeens het zwijgen toe deed, vroeg ze zich af of ze geacht werd weer te vertrekken. Hij durfde natuurlijk niet te zeggen dat ze ‘kon gaan’. Dat kon niet meer, had hij net uitgelegd.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg Waterman na de wat lange ongemakkelijke stilte.

‘Het spreekt me aan,’ zei Suzan. ‘Maar hoe het er praktisch uit gaat zien, is me nog niet helemaal duidelijk. Ik bedoel, kom ik hier in een kantoortje te zitten en wacht ik tot ik opgeroepen word of hoe gaat dat?’

‘Je mag vanuit huis werken en je kan ook hier een plek krijgen. Wat je wil.’

‘En wie bepaalt voor wat ik opgeroepen kan worden en voor wat niet?’

‘Dat ben je zelf. We laten het helemaal aan jou over en respecteren je beslissingen. Dat is het traject dat we nu met je in willen gaan.’

‘Aha. Ja ja. Oké.’ De nieuwe, frisse wind maakte het er allemaal niet eenvoudiger op.

Omdat de hoofdcommissaris opnieuw een stilte liet vallen, stond ze op. ‘Oké. Ik ga mijn best doen en als er iets is, vraag ik het gewoon. Aan iemand.’

‘Perfect. En zo is het. Welkom aan bood.’ Waterman stond ook op.

Bij het afscheid bij de deur werden ze nog eens geconfronteerd met het verschil in lengte.

‘Je bent wel één vijfentachtig of zo, toch?’ vroeg Waterman met een lachje.

‘Zeven. Eén zevenentachtig.’

‘Wauw.’ Cor Waterman bekeek haar met glanzende ogen, schrok daar meteen zelf van en kreeg een kleur. ‘Ik bedoel, interessant. Ik bedoel, dat zie je niet zo vaak. Zelfs niet in Nederland. Ik bedoel, ik bedoel er niks mee hoor. Het valt me gewoon op, verder niks. *Just making conversation.*’

Suzan glimlachte. Dit was bekend terrein voor haar. Mannen bekeken haar wel vaker met wat voor opwindning dan ook en wrongen zich dan in allerlei bochten om dat te ontkennen.

3.

'Hoe was het?' Arnold-Jan schonk twee glazen witte wijn in, als de gebruikelijke afsluiting van hun beider werkdag. Doordeweeks beperkten ze zich tot één of twee glaasjes, in het weekend mochten het er weleens wat meer worden.

'Ik weet het niet.' Suzan haalde haar schouders op. 'Op zich is het best een goed idee om dat zo te doen, maar het kan ook dat ik gewoon een excuustruus ben en dat ik de hele dag achter iedereen aan moet lopen om te vragen of ze iets voor me te doen hebben.'

'Je moet er zelf wat van maken dus.'

'Daar ziet het wel naar uit.'

'Dat gaat lukken. Dat kan jij. Dat komt helemaal goed.' Arnold-Jan reikte haar haar glas aan.

Knappe gozer was het toch, stelde Suzan maar weer eens vast. Met die blonde lokken en die prachtige bek met tanden. Met hem had ze echt de jackpot gewonnen: knap, beschaafd, intelligent, uit een goede familie, advocaat, geen vervelende macho en bijzonder vrouwvriendelijk. Dat had dat meisje uit de Jordaan, dochter van DIE bekende crimineel, goed geregeld. Ze was trots op wat ze bereikt had.

'Proost.'

'Proost.'

Het was allemaal niet vanzelf gegaan: Suzan

had na de mavo met veel moeite de havo weten af te ronden, was van de weeromstuit naar de politieacademie gegaan – als een opgestoken middelvinger naar haar brute vader – en had zich daarna gespecialiseerd in geestelijke bijstand en traumatherapie. Het was een lange weg geweest die ze had afgelegd, maar nu was ze dan eindelijk waar ze wezen wilde en waar ze al die tijd zo hard voor geploeterd had. Ze was nu met Arnold-Jan – was zelfs sinds kort bij hem ingetrokken, in zijn chique dubbele bovenwoning in Zuid – en had dan nu opeens ook nog haar eerste officiële aanstelling te pakken. Op het hoofdbureau nog wel. Haar doelen waren bereikt.

Het gelukzalige gevoel dat ze verwacht had en waar ze al die jaren naartoe had gewerkt, hield zich weliswaar nog even schuil, maar dat kwam wel. Ze had haar berg beklommen, stond op de top en moest gewoon wennen aan het feit dat ze nu niet meer zo hard hoefde te vechten voor haar plekje. Het kwam goed, het geluk lag om de hoek, ze moest er nog in groeien, hield ze zichzelf voor.

‘Vanavond weer een lesje doen, liefste?’ Arnold-Jan glimlachte haar toe.

Suzan knikte. Haar vriend was een fervent bridger en het was zijn grote wens haar in dat spel in te wijden. Na de eerste lessen was haar weezin ertegen alleen maar groter geworden, maar ze wilde hem niet teleurstellen.

Misschien als ze een beetje doordronken, zou het niet meer gaan en was ze ervoor vanavond vanaf. Ze nam twee grote slokken witte wijn.

Ja nee, Arnold-Jan was echt de kers op haar taart, een geweldige vangst was het, zogezegd, en iemand met wie ze een goed, aangenaam en solide leven op zou kunnen bouwen. Geen drama's meer, geen angst als onverwacht de bel ging, geen paniek als er een politieauto door de straat reed en geen ongepaste opmerkingen en aanrakingen meer van onbekende mannen die opeens in de huiskamer zaten te roken en te zuipen. Reinheid, rust en regelmaat. Arnold-Jan was haar beloning voor al die moeite die ze had gedaan om uit haar volkse milieu te ontsnappen. Dat ze nooit echt verliefd op hem was geweest en zich zonder drie wijntjes weleens afvroeg wat ze nou weer eens tegen hem zou zeggen, vond ze geen probleem. Niemand had de perfecte relatie, dus zij ook niet.

'Ik denk dat je het fantastisch gaat doen,' zei hij. 'Je bent gewoon steengoed.'

'Waarom denk je dat? Hoe kan je dat beoordelen?' Klonk er irritatie in haar stem? Shit.

Hij merkte het in ieder geval niet, zag ze, en keek haar diep in haar ogen. 'Ik ken je. Ik weet wat je kan. Ik geloof in je.'

Was dat zo? Kende Arnold-Jan haar en wist hij wat ze kon? En waar geloofde hij dan precies in? Suzan dronk haar glas met twee flinke teugen leeg en hield het omhoog. 'Gaat lekker naar binnen. Mag ik er nog eentje?'

'Nou nou. Je hebt er zin in.'

'Het is gewoon te lekkere wijn. Kan ik niks aan doen.'

4.

'*Holy shit. Hoelang ben jij? Six foot two?*' Harvey keek lachend tegen Suzan op. Met zijn één vierenzeventig was hij maar een kleintje vergeleken bij deze Hollandse reuzin.

'Zoiets ja, geloof ik.'

'*You guys* zijn allemaal zo groot hier.'

'Harvey Mostert is naar ons toegestuurd door de NYPD, de politie van New York,' legde Waterman uit, 'in het kader van een uitwisselingsprogramma. Hij komt een kijkje nemen hoe wij hier in Nederland de zaken aanpakken.'

'Leuk,' zei Suzan. 'Welkom Harvey.'

'*Thank you so much.*' Hij grijnsde haar tegemoet. '*Happy to be here.*'

'En we hadden bedacht,' vervolgde de hoofdcommissaris, 'dat het misschien een idee was dat hij een tijdje met jou meeliep. Hij heeft vooral interesse in hoe wij proberen in dialoog te komen met de criminelen, in plaats van te proberen ze zo snel mogelijk en zo lang mogelijk in de bak te krijgen.'

'Ik heb niet die interesse, *actually*, maar mijn baas heeft dat. En hij vindt ik moet hebben dat ook.' Harvey bulderde het uit, zo hard dat het kantoorpersoneel aan de andere kant van de binnenramen opkeek.

'Harvey zit nu nog in een hotel,' vervolgde de commissaris, 'maar heeft zelf al een apparte-

mentje gehoord op de Zuidas, geloof ik, waar hij morgen in kan. Misschien kan jij hem op weg helpen en hem ook een beetje wegwijs maken in de stad en zo, Suzan.'

'Ja tuurlijk.'

'Maar eerst mogen jullie aan het werk. Er is namelijk meteen iets vanochtend. Waarschijnlijk heb je er al over gehoord.' Waterman keek op het scherm van zijn desktop. 'Drie dooien en één overlevende die alles gezien en meegemaakt heeft. Een jonge vrouw. Ga d'r maar snel naartoe. Dat meisje kan wel wat bijstand gebruiken, denk ik zo.'

'Okay, great,' riep Harvey. 'Let's go, Susie.'

'Het ziet eruit als een criminele afrekening.' Joop Wolf, een van de meest ervaren rechercheurs van het corps, wees naar een Tesla met gebroken ruiten die verderop stond, midden in een groot met tape afgebakend vierkant. 'Ze zijn alle drie in het gezicht geschoten. Is in de mode tegenwoordig, geloof ik. De vrouw die het overleefd heeft, zit in het busje daar.'

'Dank u wel. Dit is Harvey,' zei Suzan. 'Uit New York. NYPD. Hij loopt een tijdje met mij mee.'

'Ik vind het allemaal best en ga even verder, als je het niet erg vindt.' Wolf knikte kort en liep terug naar zijn collega's die verderop verklaringen van omstanders stonden op te nemen.

Waarschijnlijk zou deze rechercheur in het verleden weleens met de beruchte Henk Zomer te maken hebben gehad, bedacht Suzan, en wist

hij dat hij haar vader was. Zoiets spreekt zich natuurlijk snel door. Deed hij daarom zo kortaf tegen haar? Nee. Niet aan denken en niet mee bezig zijn. Verspilde moeite.

'Kom,' zei ze tegen Harvey en hij liep al in de richting van het busje.

Hoewel er een dikke streep geronnen bloed over haar gezicht liep, bleek de jonge vrouw minder aangedaan dan verwacht. Ze zat in het busje met van kauwgum malende kaken en dunne lippen verveeld voor zich uit te kijken.

'Hai. Ik ben Suzan Zomer en dit is Harvey Mostert uit New York. Ik ben de traumatherapeut van het politiecorps. Mogen we even bij je komen zitten?'

'Ga je gang. Het is jullie busje.' De vrouw droeg strakke kleding die toonde wat ze in huis had en had haar blonde haar ouderwets hoog opgestoken.

Als het paars was geweest had ze zo mee kunnen doen in de Simpsons, bedacht Suzan en ze trof tijdens die gedachte een klein lachje van Harvey, die er duidelijk ook het zijne van dacht.

'Hoe heet je?'

'Chantal. Maar dat heb ik allemaal al opgegeven. Moet dat nog een keer?'

'Nee hoor. Ik wil alleen weten hoe ik je moet aanspreken. Hoe gaat het met je?'

'Ja best, ik leef nog.'

Het zag ernaar uit dat Chantal als prostituee werkte en daarom wel wat gewend was, maar dat ze zo afstandelijk op deze drievoudige moord

reageerde, was opvallend. Suzan wist echter dat dat niets hoefde te betekenen. Veel slachtoffers reageerden aanvankelijk afstandelijk op wat ze meegemaakt hadden, omdat ze mentaal zo ongeveer flauwgevallen waren. De schok kwam dan later.

‘Misschien is het een idee dat we je naar het bureau laten brengen. Naar een wat rustigere omgeving. Om te praten.’

‘Waar wil je over praten? Ik heb die idioot gezien en ik heb al verteld hoe hij eruitzag. Meer kan ik niet doen.’

‘Ik wil het niet over de dader hebben, dat is mijn afdeling niet. Wij zijn er om te onderzoeken hoe het met jou gaat. Om je eventueel te helpen, als dat nodig is.’

‘Laat maar. Ik heb altijd alles alleen gedaan. Dat ben ik gewend.’

‘Ik weet precies wat je bedoelt,’ zei Suzan, waarbij ze haar zorgvuldig afgeleerde Amsterdamse accent nu juist weer iets aanzette. ‘Dat geldt namelijk ook voor mij. En ik weet daarom ook dat het best goed kan zijn even te kijken of je niks wegdrukt of zo. Want dat doen overlevaars nog weleens. Zoals je misschien wel weet.’

Het meisje keek haar nu voor het eerst recht aan en haalde vervolgens haar schouders op. ‘Doe je ding. Mij best.’

‘Ik denk het komt door dat haar,’ zei Harvey op weg terug naar het bureau. ‘Die andere drie zijn geschoten in hun gezicht en omdat zij heeft dat haar hij heeft gemikt iets te hoog. De schutter.

Hij waarschijnlijk heeft geraakt de schedel aan de bovenkant. Vandaar de bloed.'

'Wow,' zei Suzan. 'Dat heb je snel bedacht, als het inderdaad waar is.'

'I'm a good detective, Susie,' zei Harvey Mostert rustig. *'One of the best. If not the best of all.'*

5.

‘We kenden ze wel. Waren weleens eerder met ze uit geweest en dat was wel lachen. Naar dure clubs en dure hotels en zo. Lekker veel geld uitgeven.’ Chantals gezicht was inmiddels schoongemaakt en ze hing onderuitgezakt in een van de ongemakkelijke stoeltjes in verhoorkamer vier, met Suzan en Harvey tegenover haar. Ze leek nog steeds niet erg aangedaan door wat ze had meegemaakt en vertelde zakelijk hoe ze met zijn vieren de nacht voorafgaand aan de beschieting hadden doorgebracht. ‘Was gewoon een toffe avond. Ik werkte weleens vaker met Tiffany, die nu dus dood is. Gelukkig was het nog geen vriendin. Zo zie je maar.’

‘Wat zie je zo maar?’ vroeg Suzan.

‘Dat je beter geen vrienden en vriendinnen kan hebben. In deze wereld.’

‘Maar vertel mij, Chantal.’ Harvey schoof zijn stoel iets dichters naar haar toe. ‘Jullie waren dus geweest de hele nacht uit? En waar gingen jullie naartoe deze ochtend?’

‘Ze brachten ons terug naar de stad. We waren tot laat uit geweest, uiteindelijk naar een hotel gegaan, seks gehad en even geslapen en toen gingen we weer naar huis, weet je wel. En was er bij een stoplicht opeens een gek op zo’n scootertje die op ons ging staan schieten. Lachend ook nog. Het zag eruit als lachen.’

'Hij had op geen helm?'

'Nee. Ik kon 'm gewoon zien. De idioot.'

'Hoeveel geld hebben jullie gehad voor deze werk?'

'Harvey.' Suzan keerde zich naar hem toe. 'Sorry, maar we zijn hier niet voor het oplossen van de misdaad, maar om Chantal bij te staan in de verwerking van wat ze heeft meegemaakt.'

'*Right. Sorry.*' Harvey schoof zijn stoel weer naar achteren. 'Ik vraag me af alleen hoe een vliegtuigtanker en een...' Hij boog even naar de papieren die op het tafeltje lagen en keek erin. '... administratief medewerker van de ambassade van Colombia het geld hebben om te gaan naar dure clubs en hotels. Maar dat is niet ons werk, *I know. Sorry.*'

'Wat voor gevoel geeft de dood van Tiffany jou, Chantal?' vroeg Suzan. 'Laten we het daarover hebben.'

'Ja klote natuurlijk. Het was een lieve meid en een mooie meid ook. Ik bedoel, soms willen mannen dat de vrouwen in bed ook iets met elkaar doen en dat kon ik wel met haar, weet je wel. Ik had wel iets met 'r en zij met mij. Echt zonde. Maar dood gaan we allemaal en misschien is het wel een voordeel dat je gaat als je nog jong en mooi bent. Dan hoef je niet af te takelen.'

'Je praat er nogal makkelijk over.' Nu was het Suzans beurt om haar stoel wat dichterbij te schuiven. 'Je denkt niet dat je nu aan het afsluiten bent voor je gevoel? Omdat het te erg is wat je hebt meegemaakt en hebt gezien?'

Chantal schudde haar hoofd. 'Nee. En zoveel gevoel heb ik niet meer. Daar heb ik te veel voor meegemaakt, weet je wel. Ik heb het zelf overleefd en daar moet ik dan misschien wel gewoon blij mee zijn, denk ik. Ik bedoel, doodgaan kan altijd nog.'

Harvey en Suzan keken elkaar aan.

'We kenden de heren wel,' zei Joop Wolf, die door Harvey aangesproken was in de gangen op de begane grond, waar zich de kantoren van de recherche bevonden. 'En we hielden ze al een tijdje in de gaten.'

'Ging het om drugs?'

'Harvey.' Suzan pakte hem bij zijn arm. 'Kom op nou.'

'Ik wil weten wat speelt, weet je. Kan zijn belangrijk, ook voor het gevoel van het meisje.'

'Cocaïne uit Colombia. We hebben een explosieve situatie op het moment.' Wolf keek naar opzij en focuste in het niets. 'De macht ligt nu nog bij de Nederlandse Marokkanen, maar omdat hun leider in de EBI zit, willen de Serviërs de boel overnemen. Daar gaat dit waarschijnlijk over. Deze twee heren wilden waarschijnlijk de overstap niet maken en zijn daarom geliquideerd, als voorbeeld voor anderen. En die meisjes worden dan gewoon meegenomen. Dat doen die Oostblokkers zonder blikken of blozen.'

'Je denkt dat het een Serviër is die dit gedaan heeft?'

'Daar ziet het naar uit. Afgaand op de verklaring van de getuige. Hoe zij me de dader beschreven heeft.'

Suzan keek bezorgd. 'En wat dan? Daar komt waarschijnlijk een reactie op vanuit de andere kant.'

'Uiteraard.' Joop Wolf maakte een gebaar. 'In Darna zijn ze daar al mee bezig, denk ik.'

'Wat is Darna?' Harvey's ogen glinsterden.

'Officieel een gezellige koffiebar en in werkelijkheid het hoofdkwartier van de moco's. Dat is de gevaarlijkste plek van de stad. Ik ben er nog nooit naar binnen geweest.'

Suzan keek de oudere rechercheur ernstig aan. 'Komt het in de publiciteit, dat zij het overleefd heeft?'

Wolf maakte een gebaar. 'Tuurlijk. Dat kan je niet tegenhouden. Vrije pers, weet je wel. *This is Holland*. De officiële media zullen alleen de initialen gebruiken, als het goed is. Maar je hebt ook Twitter en zo. Je houdt zo iemand tegenwoordig niet anoniem.'

'Maar dan kan ze toch niet gewoon naar huis worden gestuurd? Die vrouw loopt gevaar. Ze heeft de schutter gezien.'

'Tja.' Joop Wolf haalde zijn schouders op. 'Dat is natuurlijk zo. Maar als we iedereen die gevaar loopt, moeten gaan beveiligen dan komen we aan boevenvangen niet meer toe. Kan ze niet even een tijdje onderduiken bij een vriendin of zo? Of bij een familielid ergens op het platteland? Ze moet gewoon even maken dat ze wegkomt, dat is het beste.'

Chantal bleek al vertrokken. Met de tram naar huis gegaan, wist de diender aan de balie.

'Haar adres, graag,' zei Harvey. '*We are not done with her.* Ze heeft recht op meer geestelijke bijstand.'

Suzan keek hem van opzij aan. De Amerikaan deed of hij dat niet zag of merkte en vertrok geen spier.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=coke-uit-colombia>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu – en op verhuizers en erfgenamen – heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

